

Nr 59.

Av herr **Bodin, Karl, m. fl.**, om statsbidrag till anskaffning av materiel i s. k. flyttande skolkök.

Den praktiska skolköksundervisningens stora betydelse har alltmer vunnit erkännande. Överallt torde föräldrar och målsmän numera vara mycket tacksamma för den undervisning och de praktiska kunskaper, som folk- eller fortsättningsskolorna i allt vidgad utsträckning skänker eleverna. Statsmakterna ha visat allt större intresse att främja utbredningen av denna undervisning, och senast i fjol i samband med beslutet om införande av den obligatoriska sjuåriga folkskolan underströk riksdagen angelägenheten av att flickorna i folk- och fortsättningsskolan obligatoriskt erhålla undervisning i husligt arbete.

I anslutning till dessa strävanden vilja vi fästa uppmärksamheten på svårigheterna för närvarande för många mindre landskommuner att kunna gå i land med att ordna den undervisning, varom här är fråga. Enligt vår mening vore det välmotiverat, att staten även lämnade bidrag till kostnaderna för upprättande av s. k. ambulerande skolkök.

Riksdagen har tidigare haft denna fråga uppe till behandling, nämligen år 1935 vid regleringen av statens och kommunernas kostnader för folkskoleväsendet. I en motion samma år i andra kammaren, nr 569, föreslogs att skoldistrikt vid införande av undervisning i hushållsgöromål i särskilda fall måtte erhålla statsbidrag till bestridande av kostnaderna för en uppsättning av härför erforderliga inventarier, även om särskild skolkökslokal icke anskaffas. Statsutskottet och riksdagen gingo emellertid emot motionen, hävdande, att denna anskaffningsmateriel ej kunde tänkas stiga till några belopp av betydelse icke ens för ekonomiskt svagare kommuner.

Trots att frågan icke är stor och trots att riksdagen så nyligen fattat beslut i ämnet anse vi den så betydelsefull, att den bör än en gång prövas av riksdagen. De nuvarande bidragsbestämmelserna taga icke tillräcklig hänsyn till de små kommunerna. Skoldistrikt, som äro folkrika och därför ha större skolor, kunna uppföra särskilda skolkökslokaler och få då bidrag även till uppsättningen av inventarier. En stor mängd skoldistrikt ha däremot endast smärre skolor och de kunna därför icke ifrågasätta att inreda särskilda skolkökslokaler. I synnerhet gäller detta de många glest befolkade och därför också ekonomiskt svaga

landsbygdsdistrikten. Det vore slöseri med såväl statens som kommunernas medel att vid flertalet skolor uppföra skolkökslokaler. Skall undervisning i husligt arbete komma till stånd, får man använda slöjdsalar, gymnastiksalor eller andra utrymmen. Äger man en god inventarieuppsättning, låter saken sig någorlunda tillfredsställande ordna på detta sätt. En fullständig och praktisk uppsättning för flyttande skolkök kostar ungefär 1,000 kronor enligt den förteckning och med den materiel, som upptagits i den beskrivning, som Fackskolan för huslig ekonomi utarbetat för flyttande skolkök; enligt vad erfarenheten visat, stiga anskaffningskostnader i regel ytterligare något. För en liten kommun kan det betyda en skattehöjning, om en fullständig uppsättning för egna medel skall inköpas. De nuvarande statsbidragsbestämmelserna ha också i de många små kommunerna uppfattats som icke rättvisa, och så länge de ej ändrats torde svårigheter förefinnas att i önskad utsträckning få skolköksundervisningen införd.

Med återopande av vad vi här ovan anfört få vi sålunda hemställa,

att riksdagen vid behandlingen av vederbörande punkter under folkskolans och fortsättningsskolans anslag ville föreskriva, att statsbidrag även må få ifrågakomma till kostnaderna för anskaffning av materiel i s. k. flyttande skolkök.

Stockholm den 19 januari 1937.

K. W. Bodin.

J. Sandén.

Gust. Björkman.
